

Sygn. akt III AUa 69/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 czerwca 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Hawryszko
Sędziowie:	SSA Barbara Białecka (spr.) SSA Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk
Protokolant:	St. sekr. sąd. Katarzyna Kaźmierczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 czerwca 2019 r. w S.

sprawy T. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S.

o wysokość emerytury

na skutek apelacji ubezpieczonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 29 listopada 2018 r., sygn. akt VI U 1798/18

oddala apelację.

SSA Gabriela Horodnicka-Stelmaszczuk	SSA Jolanta Hawryszko	SSA Barbara Białecka
--------------------------------------	-----------------------	----------------------

Sygn. akt III AUa 69/19

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 30 stycznia 2018 roku, znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. przyznał T. K. prawo do emerytury od (...), tj. od osiągnięcia wieku emerytalnego. W decyzji tej odmówił ubezpieczonemu prawa do rekompensaty, o której mowa w art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych z uwagi na niewykazanie stażu pracy w warunkach szczególnych wynoszącego co najmniej 15 lat.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł ubezpieczony wskazując, że z uwagi na nieobecność w kraju nie mógł zapoznać się z treścią decyzji i wnieść odwołania. Jednocześnie wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i uwzględnienie w wysokości

emerytury rekompensaty z tytułu wykonywania przez co najmniej 15 lat pracy w warunkach szczególnych. Do pisma dołączył kserokopię książeczki żeglarskiej na potwierdzenie posiadania okresu 15 lat pracy w warunkach szczególnych.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego odrzucenie jako wniesionego po terminie.

Wyrokiem z 29 listopada 2018 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił odwołanie.

Podstawę rozstrzygnięcia stanowił następująco ustalony stan faktyczny i rozważania prawne.

T. K. urodził się (...). W dniu 13 grudnia 2017 r. ubezpieczony złożył wniosek o emeryturę. W dniu 19 grudnia 2017 r. dołączył do niego wniosek o przyznanie emerytury z rekompensatą wraz ze świadectwem pracy w warunkach szczególnych z (...) i zaświadczeniami o okresie wykonywania pracy w warunkach szczególnych wystawione przez (...), (...). oraz (...) sp. z o.o.

Ubezpieczony wykonywał pracę w szczególnych warunkach w następującym okresie: od 05.01.1978 r. do 06.05.1990 r. oraz od 03.09.1991 r. do 08.04.1992 r. w (...) w S. jako członek załogi na statku – na stanowisku II oficera mechanika, wymienionym w wykazie A dziale VIII poz. 4 pkt 1 wykazu stanowiącego załącznik do zarządzenia nr 24 Ministra-Kierownika Urzędu Gospodarki Morskiej z dnia 15 sierpnia 1983 r. w sprawie prac wykonywanych w szczególnych warunkach w zakładach resortu gospodarki morskiej oraz od 30 listopada 1993 roku do 28 lutego 1994 roku oraz od 31 maja 1994 roku do 6 października 1994 roku jako członek załogi na statku żeglugi morskiej u zagranicznych armatorów za pośrednictwem (...) Sp. z o. o. w S.. Za ostatni okres (od 1993 r.) składki na ubezpieczenie społeczne, w wysokości 45% przeciętnego wynagrodzenia w kraju w gospodarce uspołecznionej, były przekazywane przez spółkę (...) na podstawie deklaracji bezimiennych na konto (...) ZUS w S..

Ubezpieczony był zatrudniony u armatorów zagranicznych (...) oraz (...) N. w charakterze starszego mechanika (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na statkach żeglugi morskiej w następujących okresach: od 23.02.1995 r. do 27.05.1995 r., od 17.07.1995 r. do 01.02.1996 r., od 08.07.1996 r. do 17.11.1996 r., od 12.12.1996 r. do 20.06.1997 r., od 08.10.1997 r. do 13.05.1998 r., od 03.02.2007 r. do 22.02.2007 r., od 13.07.2007 r. do 21.11.2007 r., od 22.01.2008 r. do 20.06.2008 r., od 20.09.2008 r. do 18.12.2008 r.

Ubezpieczony był zatrudniony za pośrednictwem (...)u armatora zagranicznego (...) w charakterze starszego mechanika (...) w pełnym wymiarze czasu pracy na statkach żeglugi morskiej w następujących okresach: od 10.02.1999 r. do 21.06.1999 r., od 17.08.1999 r. do 14.12.1999 r., od 14.03.2000 r. do 13.08.2000 r., od 12.10.2000 r. do 27.02.2001 r., od 15.05.2001 r. do 22.06.2001 r., od 22.06.2001 r. do 12.11.2001 r., od 01.03.2002 r. do 30.07.2002 r., od 03.11.2002 r. do 14.03.2003 r., od 11.06.2003 r. do 11.11.2003 r., od 21.01.2004 r. do 23.06.2004 r., do 20.08.2004 r. do 17.12.2004 r., od 21.02.2005 r. do 16.07.2005 r., od 04.10.2005 r. do 02.03.2006 r., od 07.05.2006 r. do 29.05.2006 r.

W czasie zatrudnienia u zagranicznych armatorów T. K. sam opłacał składki na dobrowolne ubezpieczenie społeczne. Na dzień 13 stycznia 2013 r. posiadał co najmniej 25 letni staż ogólny.

Po złożeniu wniosku o emeryturę 13 grudnia 2017 r., ubezpieczony w dniu 31 stycznia 2018 r. wypłynął w rejs na zagranicznym statku. Przesyłkę z decyzją wysłaną tego samego dnia odebrała w lutym żona wnioskodawcy, M. K.. Mąż przebywał w czasie rejsu w odległych rejonach świata, rzadko przybijał do portów i nie posiadając przy sobie żadnych dokumentów, nie miał możliwości napisania odwołania od decyzji. W dniu 1 czerwca 2018 r. został wymustrowany ze statku i powrócił do Polski. W dniu 19 czerwca 2018 r. ubezpieczony stawiał się w ZUS-ie i złożył wniosek o wydanie decyzji o przyznaniu emerytury.

Sąd Okręgowy ocenił, że odwołanie okazało się niezasadne, uznając jednocześnie, że nie zasługiwało ono na odrzucenie, bowiem przekroczenie terminu nie było nadmierne i nastąpiło z przyczyn niezależnych od ubezpieczonego. Jako podstawę rozstrzygnięcia niniejszej sprawy Sąd I instancji powołał treść przepisów art. 21 ust.

1 i 2, art. 2 ust. 5 i art.23 ust.2 ustawy z dnia 19 grudnia 2008 r. o emeryturach pomostowych (Dz. U z 2015 r., poz. 965 ze zm.).

Sąd Okręgowy wskazał, że przesłankami uprawniającymi do rekompensaty są utrata przez ubezpieczonego możliwości przejścia na emeryturę ("wcześniejszą") w związku z wygaśnięciem po dniu 31 grudnia 2008 roku - w stosunku do ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 października 1948 roku, a przed dniem 1 stycznia 1969 roku - podstawy normatywnej przewidującej takie uprawnienie; niespełnienie przez ubezpieczonego warunków uprawniających go do emerytury pomostowej na zasadach wynikających z przepisów o emeryturach pomostowych; legitymowanie się przez ubezpieczonego co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub pracy w szczególnym charakterze w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z FUS; nieuzyskanie przez ubezpieczonego prawa do emerytury według zasad przewidzianych w ustawie o emeryturach i rentach z FUS.

Sąd I instancji doszedł do przekonania, że T. K. nie spełnia łącznie wskazanych przesłanek uprawniających do rekompensaty. Od dnia (...) bowiem, tj. od dnia ukończeniu 60 roku życia nabyłby – w rozumieniu art.100 ustawy emerytalnej – prawo do emerytury pomostowej, ponieważ od tego dnia spełniał już wszystkie (poza zależnym wyłącznie od niego warunkiem: rozwiązanie stosunku pracy) niezbędne warunki do jej nabycia, wymienione w art. 49 ustawy pomostowej: urodził się po 31 grudnia 1948 r., posiadał na dzień 1 stycznia 2009 r. okres pracy w warunkach szczególnych w rozumieniu ustawy pomostowej wynoszący ponad 15 lat (członek załogi statków żegluga morskiej - punkt 23 wykazu stanowiącego załącznik nr 1 do ustawy o emeryturach pomostowych), osiągnął wiek 60 lat oraz miał okres składkowy i nieskładkowy ustalony na zasadach określonych w art. 5-9 i art. 11 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, wynoszący co najmniej 25 lat dla mężczyzn, a ponadto od 3 lutego 2013 r. (do kolejnego rejsu) nie pozostawał w stosunku pracy.

Wobec powyższego Sąd I instancji uznał, że T. K. nie może nabyć prawa do rekompensaty, ponieważ nie spełnia – określonych w ustawie o emeryturach pomostowych - przesłanek do jej nabycia. W związku z wejściem w życie ustawy o emeryturach pomostowych nie utracił żadnych przywilejów - wykonywana przez niego praca uznawana jest nadal w ustawie o emeryturach pomostowych za pracę w warunkach szczególnych i stanowi podstawę - również dla ubezpieczonego - do skrócenia wieku emerytalnego. Fakt, że ubezpieczony nie skorzystał z możliwości przejścia na emeryturę pomostową, nie stanowi – w świetle przepisu art. 2 ust. 5 ustawy o emeryturach pomostowych - podstawy do wypłaty mu rekompensaty. Wykonywanie pracy do ukończenia tzw. powszechnego wieku emerytalnego pozwoliło mu zwiększyć kwotę odprowadzonych składek na emeryturę i w efekcie uzyskać wyższe świadczenie.

W wywiezionej od powyższego wyroku apelacji ubezpieczony podniósł zarzut naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię i niewłaściwe zastosowanie, w szczególności art. 21 ust. 1 i 2, art. 2 ust. 5 i art. 23 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych oraz niezastosowanie w rozstrzygnięciu sprawy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Mając na uwadze powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę wyroku poprzez zmianę zaskarżonej decyzji w ten sposób, aby organ rentowy ustalił wysokość należnej emerytury z uwzględnieniem rekompensaty z art. 21 ust. 1, art. 23 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelujący podkreślił, że emerytura pomostowa jest dodatkowym okresowym świadczeniem, ma formę świadczenia przedemerytalnego, do którego prawo ustaje w momencie osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego. Nie jest to świadczenie tożsame z wcześniejszą emeryturą. Osoby uprawnione mogą wnioskować o jej przyznanie pomiędzy zakończeniem swojej kariery zawodowej, a osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego. T. K. pracował w pełnym wymiarze czasu pracy na statkach w żegludze międzynarodowej w szczególnych warunkach. Powołując się na treść wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 grudnia 2015 r. (sygn. akt III AUa 717/15) apelujący wskazał, że uzyskanie prawa do emerytury na zasadach ogólnych nie wpływa w żaden sposób na uprawnienia do rekompensaty.

W odpowiedzi na apelację organ rentowy wniósł o jej oddalenie w całości.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja ubezpieczonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Po dokonaniu ponownej oceny materiału procesowego w ramach postępowania apelacyjnego w pierwszej kolejności stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, a poczynione ustalenia faktyczne (zawarte w wyodrębnionej redakcyjnie części uzasadnienia zaskarżonego wyroku) znajdują odzwierciedlenie w treści przedstawionych w sprawie dowodów. Sąd odwoławczy czyni te ustalenia częścią uzasadnienia własnego wyroku, nie znajdując potrzeby ponownego ich szczegółowego przytaczania. Wbrew zarzutom podnoszonym w apelacji, Sąd I instancji wydał trafne rozstrzygnięcie znajdujące uzasadnienie w całokształcie sprawy oraz w treści obowiązujących przepisów. Sąd Apelacyjny w całości podzielił ocenę materiału dowodowego, która jest pełna i odnosi się do wszystkich zagadnień poruszanych przez ubezpieczonego, zaaprobował ustalenia Sądu Okręgowego, jak też ocenę prawną. W stosowanej przez Sąd Okręgowy procedurze nie ma żadnych uchybień procesowych, a zarzuty apelacji w istocie stanowią polemikę z oceną Sądu Okręgowego.

W treści wywiedzionej apelacji ubezpieczony starał się wykazać, że uzyskanie prawa do emerytury na zasadach ogólnych nie wpływa w żaden sposób na uprawnienia do rekompensaty. W celu poparcia swojego stanowiska powołał się na wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 grudnia 2015 r. (sygn. akt III AUa 717/15). Sąd Odwoławczy zapoznał się z treścią powołanego orzeczenia, jednakże nie podzielił wyrażonych w nim poglądów.

Na obecnym etapie postępowania nie było sporne, że ubezpieczony spełnił wszelkie przesłanki, które wymagane by były do przyznania mu prawa do emerytury pomostowej. Świadczenie to mógłby otrzymywać począwszy od dnia (...), bowiem w tej dacie ukończył 60 lat, legitymował się odpowiednim okresem składkowym oraz okresem pracy w szczególnych warunkach. Niemniej jednak ubezpieczony po tej dacie pozostawał w zatrudnieniu i pracował do osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego. Ubezpieczony w dniu 19 czerwca 2018 r. złożył wniosek o przyznanie mu emerytury w związku z osiągnięciem wieku powszechnego. Spornym na etapie postępowania apelacyjnego pozostawała natomiast kwestia tego, czy ubezpieczonemu przysługiwało prawo do rekompensaty, pomimo iż nie skorzystał on z możliwości przejścia na emeryturę pomostową.

W wyroku z dnia 16 maja 2018 r. (sygn. akt III UK 88/17, OSNP 2019/2/23) oraz w postanowieniu z dnia 6 września 2018 r. (sygn. akt II UK 410/17, Lex nr 2542302) Sąd Najwyższy wyczerpująco wyjaśnił, że zgodnie z definicją rekompensaty zawartą w art. 2 pkt 5 ustawy, rekompensata to odszkodowanie za utratę możliwości nabycia prawa do wcześniejszej emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze dla osób, które nie nabyły prawa do emerytury pomostowej. Gramatyczna wykładnia ustawowej definicji rekompensaty jednoznacznie wskazuje, że świadczenie to dotyczy takich ubezpieczonych, którzy nie mogą nabyć prawa do emerytury pomostowej i którzy równocześnie utracili możliwość nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, to znaczy takich ubezpieczonych, którzy nie spełnili łącznie wyżej określonych warunków przewidzianych w art. 32, art. 46 lub art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Potwierdzeniem tej tezy jest wykładnia art. 2 pkt 5 dokonywana z uwzględnieniem reguł funkcjonalnych (celowościowych). Celem tego przepisu jest bowiem przyznanie odszkodowania za rzeczywistą utratę określonych uprawnień, co oznacza, że musi dotyczyć tylko tych ubezpieczonych, którzy ze względu na niespełnienie choćby jednego ustawowego warunku (wieku, ogólnego stażu emerytalnego) nie mogli skorzystać z dotychczasowych regulacji i nabyć prawa do emerytury w wieku niższym niż powszechny wiek emerytalny, a także nie mogą skorzystać z regulacji nowych, przewidzianych ustawą o emeryturach pomostowych. Nie dotyczy to natomiast ubezpieczonych, którzy po spełnieniu wszystkich ustawowych warunków wcześniejszego przejścia na emeryturę nie zrealizowali tego uprawnienia. Również regulacja art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych potwierdza taki sposób rozumienia omawianej rekompensaty. O ile bowiem w ust. 1 przewiduje on pozytywną przesłankę nabycia prawa do rekompensaty, którą stanowi legitymowanie się co najmniej 15-letnim okresem pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, które przy spełnieniu pozostałych warunków dawałoby przecież podstawę do nabycia

prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym według dotychczas obowiązujących przepisów, o tyle w ust. 2 wymienia także przesłankę negatywną, stanowiąc, że rekompensata nie przysługuje osobie, która nabyła prawo do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Łączne odczytanie art. 2 pkt 5 oraz art. 21 ust. 2 ustawy jednoznacznie wskazuje więc, że w drugim z wymienionych przepisów nie chodzi o nabycie prawa do jakiegokolwiek emerytury, ale do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze na jednej z podstaw przewidzianych w ustawie emerytalno-rentowej. Niemożność wcześniejszego skorzystania z uprawnień emerytalnych na podstawie dotychczas obowiązujących przepisów stanowi bowiem ową szkodę, którą rekompensata ma naprawić przez przyznanie odpowiedniego dodatku do kapitału początkowego (art. 23 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych). Dalej Sąd Najwyższy wyjaśnił, że zarówno art. 2 pkt 5, jak i art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych posługują się tym samym pojęciem nabycia prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy emerytalno-rentowej, przy czym pierwszy z nich stanowi o utracie możliwości nabycia tego prawa jako jednym z (pozytywnych) elementów definicji rekompensaty, natomiast drugi z tych przepisów uznaje nabycie prawa do emerytury na podstawie przepisów ustawy o emerytalno-rentowej za negatywną przesłankę prawa do rekompensaty. Kluczowa dla rozstrzygnięcia kwestii, kto może skutecznie ubiegać się o prawo do rekompensaty, a kto tego prawa zostanie pozbawiony, jest zatem prawidłowa wykładnia pojęcia "nabycie prawa do emerytury", przy dokonywaniu której bez wątplenia pomocne będą odnoszące się do tego pojęcia wypowiedzi doktryny oraz orzecznictwa. Tak w doktrynie, jak i w judykaturze wyodrębnia się zaś nabycie prawa in abstracto (w wyniku kształtującego działania norm prawnych na sferę prawną ich adresatów, którego istota wyraża się w tym, że spełnienie warunków określonych hipotezą normy prawnej w sposób konkretny, sprawdzalny i pozytywny sprawia, iż dyspozycja normy znajduje zastosowanie jako czynnik automatycznie kształtujący sferę prawną określonych podmiotów) oraz nabycie prawa in concreto (na podstawie decyzji administracyjnych dotyczących osób indywidualnie chronionych). W ubezpieczeniach społecznych regułą jest przy tym kształtowanie sfery prawnej ubezpieczonych i instytucji ubezpieczeniowej z mocy prawa. Dlatego też, prawa do świadczeń emerytalnych i rentowych powstają z zastosowaniem mechanizmu ich nabywania in abstracto (...). Generalną zasadę, zgodnie z którą prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do jego nabycia, ustanawia art. 100 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Regulację tę rozumie się natomiast w ten sposób, że jeżeli wszystkie przesłanki nabycia prawa do emerytury (lub renty) zostały spełnione, to prawo do świadczenia powstaje nawet, gdy nie został złożony wniosek o jego przyznanie. Nabycie prawa in abstracto nie aktualizuje natomiast obowiązku instytucji ubezpieczeniowej do ustalenia i realizacji świadczenia, bez uprzedniego podjęcia przez ubezpieczonego stosownej czynności, to jest złożenia wniosku emerytalnego (rentowego), przez którą to czynność wnioskodawca ujawnia się jako uprawniony do świadczenia i zainteresowany jego realizacją. Przewidziany w art. 116 ust. 1 ustawy emerytalnej wniosek o świadczenie nie jest zatem elementem układu warunkującego nabycie prawa do emerytury, gdyż ten jest zawarty w przepisach ustawy określających warunki do przyznania tego świadczenia. Odwołując się do treści uchwały z dnia 20 grudnia 2000 r., III ZP 2/00 Sąd Najwyższy dalej wyjaśnił, że wniosek o przyznanie świadczenia stanowi jedynie żądanie realizacji powstałego ex lege prawa. Moment złożenia wniosku ma natomiast znaczenie dla określenia początkowej daty uruchomienia wypłaty emerytury lub renty. Zgodnie z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, świadczenia wypłaca się bowiem poczynając od dnia powstania prawa do nich, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Ukształtowana tym przepisem relacja między nabyciem prawa do świadczenia a jego realizacją wyklucza możliwość wstecznego wypłacania emerytury lub renty, to jest za okres po nabyciu prawa do świadczenia a przed złożeniem wniosku o jego realizację, co ma zapobiegać zjawisku kapitalizacji świadczeń. Skoro nabycie prawa do świadczenia emerytalno-rentowego następuje z mocy ustawy z chwilą spełnienia przez ubezpieczonego wszystkich warunków wymaganych do jego powstania, decyzja organu rentowego ustalająca to prawo ma charakter deklaratoryjny. Ani data złożenia wniosku, ani data wydania decyzji nie przesądza więc o stanie prawnym mającym zastosowanie do oceny istnienia po stronie wnioskodawcy prawa do dochodzonego świadczenia. Wypada także przypomnieć, że rozróżnienie powstania prawa do świadczeń emerytalno-rentowych i prawa do ich wypłaty występowało w ustawie z dnia 14 grudnia 1982 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (art. 73 i art. 99). Zatem istnienia prawa do świadczeń, wiążącego się ze spełnieniem warunków nabycia tego prawa nie można utożsamiać z przyznaniem świadczenia. Przyznaniem świadczenia jest ustalenie prawa do jego pobierania, a więc do wypłaty. Podsumowując powyższe rozważania, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że rekompensata, o której mowa w art. 21 ustawy o emeryturach pomostowych,

nie przysługuje osobie, która ex lege nabyła prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym na podstawie przepisów ustawy o emeryturach i rentach z FUS, chociażby nie złożyła wniosku o to świadczenie i nie uzyskała prawa do niego potwierdzonego decyzją organu rentowego.

Sąd Apelacyjny podziela powyższy pogląd wyrażony w powołanych orzeczeniach Sądu Najwyższego w całości i przyjmuje go za własny. Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności niniejszej sprawy należy zatem wskazać, że Sąd Okręgowy dokonał prawidłowej wykładni obowiązujących przepisów i zasadnie przyjął, że skoro ubezpieczony T. K. faktycznie legitymował się wynoszącym 15 lat okresem pracy w warunkach szczególnych, miał ponad 25 letni okres składkowy i nieskładkowy, to po ukończeniu 60 roku życia, tj. w dniu(...) nabył prawo do emerytury pomostowej w rozumieniu art. 100 ustawy emerytalnej. To powodowało zaś, że spełnił negatywną przesłankę prawa do rekompensaty przewidzianą w art. 21 ust. 2 ustawy o emeryturach pomostowych. Przyznanie rekompensaty dotyczy tylko tych ubezpieczonych, którzy ze względu na niespełnienie choćby jednego ustawowego warunku nie mogli skorzystać z regulacji przewidzianych ustawą o emeryturach i rentach. Ubezpieczony natomiast wszelkie warunki spełniał. Jak trafnie zauważył Sąd Okręgowy, T. K. pracował aż do uzyskania prawa do emerytury w wieku powszechnym, co wiązało się z tym, że większa była kwota odprowadzanych składek na emeryturę i w efekcie przyznane mu świadczenie jest wyższe, niż gdyby nie kontynuował zatrudnienia po uzyskaniu prawa do emerytury pomostowej. Przyznanie prawa do rekompensaty w takich okolicznościach prowadziłoby do sytuacji, w której ubezpieczony niejako „podwójnie” odniósłby korzyści z tytułu kontynuowania zatrudnienia aż do osiągnięcia wieku emerytalnego powszechnego, bowiem z jednej strony ustalony kapitał początkowy uległby zwiększeniu o przyznane prawo do rekompensaty, a z drugiej, powiększany by był dodatkowo o składki, które z tytułu zatrudnienia były odprowadzane. Taka sytuacja natomiast nie mogła zostać uznana za dopuszczalną. Skoro ubezpieczony nie złożył wniosku o prawo do wypłaty emerytury pomostowej, mimo że ex lege takie uprawnienia już posiadał to brak jest podstaw do uznania, że utracił możliwość nabycia takiego prawa. Wobec czego uznać należało, że T. K. utracił możliwość ubiegania się o odszkodowanie w postaci rekompensaty.

Mając na uwadze powyższe Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację ubezpieczonego.

Na podstawie art. 102 k.p.c. odstąpił od obciążania ubezpieczonego kosztami zastępstwa procesowego organu rentowego w postępowaniu apelacyjnym, uznając, że skomplikowany charakter sprawy mógł uzasadniać przekonanie ubezpieczonego o słuszności apelacji.